

Nr 234.

Av herr **Öberg**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående beredande åt jordbruket av bättre tillgång på arbetskraft genom medgivande i större utsträckning åt värnpliktige av ledighet från vapentjänst.

En av de många och stora lärdomar, det långvariga och ännu pågående förödande världskriget medfört, är en förkastelsedom över den åskådningen, som med viss styrka tidigare gjort sig gällande, att det ej vore av avgörande betydelse för vårt folks bestånd, om det svenska jordbruket, som är vår modernäring, finge i utbyte för den arbetskraft, som på det samma nedlägges, mer eller mindre av den brödsäd som odlas, då livsmedelsproduktionen utomlands vore så stor, att den med tillhjälp av de moderna transportmedel, som nu äro för handen, utan svårighet utfyllde det behov vårt eget jordbruk ej åstadkomme, varigenom nöd i form av livsmedelsbrist ej behövde befaras.

Denna åskådning kan nu sägas vara på ett utomordentligt sätt vederlagd, och den motsatta meningen, att ett livsvillkor för vårt folks bestånd är, att det inhemska jordbruket bör så utvecklas och stödjas, att man gör sig oberoende av den import utifrån, man hitintills måst förlita sig på.

Då det nu från alla håll på olika sätt göres gällande, att landets jordbrukare ingenting få försumma, utan allt göras för att i vidaste utsträckning med tillhjälp av olika medel ett intensivt arbete skall igångsättas för åstadkommande av den brödsäd och andra livsmedel, som vi oundgängligen behöva, varom alla äro ense, bliver frågan huru och på vad sätt skall detta nödvändiga ske?

Olika medel härför hava redan ifrågasatts och kunna med skäl ifrågasättas. Det medel, som enligt min mening först och sist har den allra största, ja, avgörande betydelse och som icke får eftersättas, det är största möjliga arbetskraft åt vår modernäring, vilken nu i stor utsträckning lider

kännbar brist därpå genom den flykt av unga män från jordbruket till industrien och städerna, där bättre betalning erbjüdes.

Om den del av arbetskraften, som nu frångår jordbruket genom alla vapenförs skyldighet att inställa sig till föreskrivna övningar en följd av år till försvar mot den yttre fienden, som man bör vilja i det längsta avvärja, kunde, då behovet är som störst, återbördas jordbruket utan att eftersätta försvarets stora uppgift, i form av större permission eller ledighet från vapentjänsten än den som nu vid skördetid i mindre utsträckning förekommer, skulle mycket därigenom vara vunnet, varigenom jordbrukaren sålunda bereddes tillfälle att, under en tid då jorden skall besås och skördas, återfå sina söner och drängar.

Mig synes som detta arbete, jag nu vill främja för det inre försvaret mot hotande faror av brist på födoämnen, är av lika stor betydelse som försvaret mot den yttre, för vilka de värnpliktige skola utrustas.

Jag vågar därför vördsamt hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla att det täcktes Kungl. Maj:t taga i övervägande, huru och på vad sätt ifrågavarande syfte bäst kan möjliggöras.

Stockholm den 26 januari 1918.

C. J. Öberg.

I motionen instämmer:

Bernhard Nilsson.